

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

(Τὰ δραματικά παθήματα του Άνδρέα Λούντμπεργκ σ' ένα έρημονήσι)

ΣΦΑΛΩΣ θα σάς φανή εκπληκτικό το ότι στην έποχή μας, την έποχή του άσφυκτικού και των αεροπλάνων, είναι δυνατόν να «ξαναζήση» κανείς την περιπέτεια του Ροβινσώου Κρούσου. Και όμως, το γεγονός αυτό συνέβη τελευταία σ' ένα Νορβηγό εξερευνητή, τον Λούντμπεργκ.

Ο Λούντμπεργκ, μαζί μ' έναν συμπατριώτη του, τον Άντερσον, είχαν πάει στην 'Αλάσκα, για να βρουν χρυσάφι. Ήσαν όμως ένδοξημε έξει τέτοιο κριό, ώστε αναγκάστηκαν να γυρίσουν άνω-κάτω στο Σίηλ, την κοντινότερη δηλαδή πόλη της 'Αλάσκας, με μία μεγάλη βάρκα, ή όποια μπορούσε να κινηθή με κανιά και με κουτά.

Τις τρεις πρώτες μέρες το ταξείδι τους πήγαινε καλά. Την τετάρτη όμως ο Άντερσον προσεβλήθη από σκορβούτο, τη γνωστή αρρώστεια του στόματος, που προέρχεται από την αποκλειστική χρήση παστών κρεάτων και που προκαλεί πολύ συχνά τον θάνατο. Και στην περίπτωση αυτή, ο δυστυχής Άντερσον δέν έξερνε το μοιραίο. Τέσσερες μέρες μετά την εκδήλωση της αρρώστειας του, ενώ ήταν ναρκωμένος, έκανε έξαφνα μία προσπάθεια για να σταθή όρθός. Ύστερα, χωρίς να προφτάση να προφέρει ούτε μία λέξη, σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Ο Λούντμπεργκ τάχασε μπρός στο θέαμα αυτό. Την ίδια στιγμή ένα πλώριο κύμα σύντριψε τη βάρκα πάνω σ' ένα σκόπελο και τον έρριξε στη θάλασσα. Έπειτα ένα δεύτερο κύμα τον σήκωσε ψηλά σαν φτερό και τον πέταξε μεσολιπόθυμο, πάνω σ' ένα βράχο.

Όταν συνήλθε απ' την λιποθυμία του ο Λούντμπεργκ κτύπησε γύρω του για να ιδη πού βρισκόταν. Το βλέμμα του όμως δέν αντίκρισε παρά μία μελαγχολική έρημο, χωρίς φτεία, χωρίς ήχος ανθρώπινης κατοικίας. «Θάλεγε κανείς, γράφει ο Λούντμπεργκ στα 'Απομνημονεύματά του, ότι το κομμάτι εκείνο της γής είχε προσβάλει, έξαφνα, μέσ' από τα βάθη του 'Ωκεανού!»

Ο ναυαγός έκανε τότε ότι κάνουν όλοι οι ναυαγοί στην περίπτωση αυτή. Έψαξε στην άκτι για να ιδη τι είχε περισταθεί από το ναυάγιο. Δέν βρήκε όμως και πολλά πράγματα: Άιγα ρούχα, ένα μαχαίρι, τρία κομμάτια σαπίρα και δυό κομμάτια με σαρδέλλες. Εύτυχώς τα σάφια, χωρίς στα όποια έβρισσε τη ζωή του, ήσαν κλεισμέ-

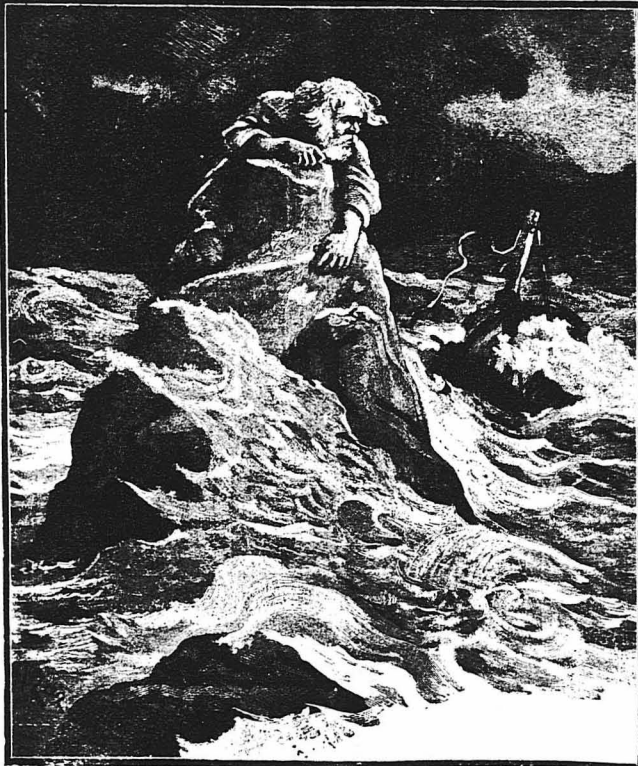
μας στέγη, θάβρης όλη την απαιτούμενη γαλίγη να τον λατρεύης βιαστικά κ' όλόθυμα, και να περιμένης με ύπομονή την καινούρια του εμφάνιση...

Κι' ενώ ή σουλτανοπούλα—το χαριτόβροτο αυτό βλαστάρι γονιόν που λάτρειυαν τα είδαλα—στεκόταν λαχταρισμένη και με τρεμάμενο το πρηφικό κορμάκι της στο άκουσμα του όνόματος που λατρευτού καλού της, ο καλόγερος την έπιασε απαλά απ' το χέρι και την πρόβηξε μαζί του, μέσα στο ιερό εκείνο μοναστήρι...

Πέρασαν χρόνια και χρόνια. Ανάμεσα στις άλλες σεβάσιμες καλόγριες του μοναστηριού κ' ή άλλοτε σουλτανοπούλα, ντυμένη τώρα στην ιερή στολή της, διδάχτηκε τη ζωή και τα πάθη του θεικού μνηστήρα της, απ' τη Γέννησή Του ως τον θάνατο και την ύπερφυσική 'Ανάστασι κ' 'Ανάληψή του. Κι' ενώ άφαιρωνόταν με την ψυχή της στην άπεραντη λατρεία Του, Τόν περιέμενε όστόσο, με λαχτάρα άσβεστη, να ξαναφανερωθή και πάλι...

Της φανερώθηκε μία μέρα, έπειτα από χρόνια πολλά, μα τότε άκριβώς ;...

Άκριβώς τη στιγμή, κατά την όποια σφαλοδσε γαλίγη τα άδολα ματάκια της και χαράδισε την κατάλευκη ψυχή της στον Πλάστη. Ο ίδιος, τότε, ο Παράσιος δέχτηκε τρυφερά στα χέρια Του την πάναγη αυτή ψυχή της, και την πήγε ίσα στα άθάνατα βασιλεία Του, καθίζοντάς την πλάι στον άσφαρτερό, τριπλό Του θρόνο...

“Ένα κύμα τον πέταξε πάνω σ' ένα βράχο!...”

να έρημικά μέσα σ' ένα τενεκεδένιο κουτί και έτσι δέν είχαν βραχεί!

Καθώς ήταν πεθαιμένοι από την πείνα ο Λούντμπεργκ, καταβρόχθισε τις σαρδέλλες μονομάς και ύστερα ήπια βρόχινο νερό, το όποιο βρήκε στην κοιλιά ενός βράχου. Τού έμεινε τώρα να έξακριβώση αν το νησί αυτό ήταν κατοικημένο ή όχι. Το εξερεύνησε λοιπόν πρός όλες τις διευθύνσεις τρεις όλόκληρες μέρες και τότε, καθώς γράφει, βεβαίωθηκε ότι βρισκόταν όλομόναχος στο νησί αυτό, του όποιου άγνοούσε και το όνομα.

Η έξακριβώσις αυτή τον έφερε σε τέτοια απόγνωση, ώστε σκέφτηκε ν' αφήση να πεθάνη από την πείνα ή να πέση στη θάλασσα. Μα το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως ύπερισχύει. Μίαξινε άφθονα ξύλα, τα όποια έκαμει στην άκτι νύχτα και μέρα, έλπιόντας ότι κάποιο πλοίο θα περνούσε, θα έβλεπε τη φωτιά και θα τον έσωζε.

Την πρώτη έβδομάδα ο Λούντμπεργκ κατώφρωσε να σκοτώση μερικούς γλάρους, με πέτρες, και έφαγε το κρέας τους. Μα ύστερα τα πουλιά άγριεψαν, ξεμάκρυναν και ο ναυαγός έμεινε τρεις μέρες νηστικός.

Όστόσο, στο νησί αυτό ύπηρχαν φώκιες, των όποιων το κρέας τρώγεται. Μα πώς μπορούσε ο Λούντμπεργκ, χωρίς κανένα άπλο, να σκοτώση τα φοβερά αυτά κτήρη που μπορούσαν να τον συντριψούν και μ' ένα μονάχα χτύπημα των τρομερών τους φτερών ή της σούρας ;

Όπως συμβαίνει όμως συχνά στις περιπτώσεις αυτές ή άεल्पία έδωσε ξαφνικά στον Λούντμπεργκ φοβερό θάρρος.

Πελέσθηκε ένα μακρύ κοντάρι, στην άκτι του όποιου έδωσε το μαχαίρι του με λουρίδες που έσμισε από το πονκάμισό του. Έτσι, κρατώντας το πρωτόγονο αυτό άπλο του, κούφρισε πίσω από ένα βράχο και περιέμενε ώρες όλόκληρες ώσπου φάνηκε μία θηλυκή φώκια. Τότε ο Λούντμπεργκ ώρμησε κατ' άπάνω της, προβάλλοντας την περιέρρη ξιφολόγητου. Μα το χτύπημα που κατέφερε στο κήτος ήταν τόσο βίαιο και το δάσμα του ζώου τόσο παχύ, ώστε ή λάμα του μαχαριού λύγισε. Αν δέν πρόφτανε ο ναυαγός τη στιγμή αυτή να πηδήση στο πλάι, τα δόντια της φώκιας θα του ξεσάλαν το μπράτσο του.

Η πείνα του, όστόσο, γινόταν όλο και πό άφορητη.

Έγνέφερα, γράφει, τόσο πολύ, ώστε δυό μέρες μετά την άποτυχόσαν άποπειρά μου, θα μπορούσα να ριχτώ πάνω σε μία φώκια με μόνα δάλα, τα νύχια μου και τα δόντια μου!»

Άλλ' αυτό ήταν άδύνατο. Έπρεπε λοιπόν να φτιάση ένα άλλο άπλο. Και πραγματικά κάθισε και έφτιασε ένα καινούργιο κοντάρι, χοντρό και βαρύ όμως αυτή τη φορά, σαν όβάλλο. Ύστερα κούφρισε πίσω από ένα βράχο και παραμόνευε. Άξαφνα έδρε να προχωρή πρός το μέρος του, απ' τη θάλασσα, μια φώκια. Ήταν θηλυκή και μικρή και του φάνηκε ότι ένοκλα θα την έξικανε.

Μόλις λοιπόν πληρώσειε στην άκτι το κήτος, ο Λούντμπεργκ, κραδώνοντας το όβάλλο του, ώρμησε από την κρύπτη του, και βρόθισε πρόσωπο με πρόσωπο άπάνω του. Με το πρώτο χτύπημα που έδωσε στη φώκια, την πέτυχε στο κεφάλι. Το κήτος άφαισε ένα βογγητό πόνου κ' έγερσε στο χάμα. Τότε ο Λούντμπεργκ, χαρούμενος για την έπιτυχία του, άρχισε να χτυπά ήλίστητα τη φώκια στο κεφάλι.

Μά έξαφνα ένα φοβερό μούγκρισμα του πάγωσε το αίμα. Γύρισε τότε και έδρε την άρσενική φώκια, ένα τερόσπια κήτος, να πρέχη για να ύπερασπιστή τη θηλυκή. Το κήτος ώρμησε έπάνω και θα τον συνέτριβε αν δέν πρόφτανε να το χτυπήση κατακέφαλα και να το ξάλιση. Έτσι έσυρε τη θηλυκή φώκια σ' ένα άσφαλές μέρος κ' έβησε με το κρέας της επί δυό ήμερες, όποτε τον περισκελέξε απ' το έρημονήσι μια άλευτική λέμβος, ή όποία τον μετέφερε στις άκτις της 'Αλάσκας.